

Praksisoversigt – varetægtsfængsling

Version 16. december 2025

Denne praksisoversigt indeholder kendelser om varetægtsfængsling efter reglerne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, nr. 1 og 2.

Kendelserne er opdelt efter fængslingsgrundlag og er systematiseret i kendelser fra Højesteret og landsretterne, ligesom kendelserne er inddelt i kronologisk rækkefølge med de nyeste afgørelser først. Under hvert fængslingsgrundlag er der endvidere indsat forskellige emnemæssige kategorier, som kendelserne er opdelt efter.

Det bemærkes, at praksisoversigten ikke indeholder en udtømmende opregning af kendelser om varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, og stk. 2.

Praksisoversigten opdateres løbende.

1. Retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 – unddragelsesrisiko

1.1. Sigtede har ingen tilknytning til Danmark

Højesteret

Højesterets kendelse af 10. januar 2025 (AM2025.01.10H / U.2025.1113)

Betingelserne for varetægtsfængsling under anken var i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, opfyldt i en sag, hvor den britiske og brasilianske statsborger T, der havde bopæl i Storbritannien, var tiltalt for bedrageri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 279, jf. § 286, stk. 2. Med hensyn til vurderingen af, hvorvidt der forelå unddragelsesrisiko efter § 762, stk. 1, nr. 1, henviste Højesteret til de af landsretten anførte grunde, hvor der blev lagt vægt på sagens karakter og det oplyste om tiltaltes personlige forhold, herunder tiltaltes manglede tilknytning til Danmark.

Højesterets kendelse af 19. februar 2015 (AM2015.02.19H2 / U.2015.1794H)

S, der var syrisk og svensk statsborger med kendt bopæl i Sverige, blev sigtet for menneskesmugling under særligt skærpende omstændigheder efter straffelovens § 125 a, jf. udlændingelovens § 59, stk. 7, nr. 1 (nu stk. 8, nr. 1), jf. § 21 og fremstillet i grundlovsforhør. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, ikke var opfyldt. Ved vurderingen af unddragelsesrisikoen lagde Højesteret vægt på bl.a., at S var svensk og syrisk statsborger, at S var kommet til Sverige som 15-årig i 1989, havde fast bopæl i Sverige, var gift med en svensk statsborger, havde to mindreårige børn og havde fast arbejde i Sverige. Efter en samlet vurdering af S' personlige forhold og den forventede straf fandt Højesteret således, at der ikke var bestemte grunde til at antage, at S ville unddrage sig strafforfølgningen. Kendelsen er endvidere omtalt under pkt. 3.4 om kollusionsrisikoen.

Højesterets kendelse af 2. august 2011 (U.2011.3066H)

Betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt i en sag om seks personer, der blev anholdt i internationalt farvand for forsøg på at kapre et dansk skib, jf. straffelovens § 183 a, jf. § 21, idet disse personer ikke havde nogen tilknytning til Danmark og der sammenholdt med forbrydelsens alvor var bestemte grunde til at antage, at personerne på fri fod ville unddrage sig forfølgningen i sagen.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 28. februar 2025 (TfK2025.63)

Den svenske statsborger T blev varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, som sigtet for at have indsmuglet ca. 21 kg hash til Danmark fra Spanien, jf. straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. T blev idømt fængsel i 10 måneder og udvist. Byretten bestemte efter domsafsigelsen, at T skulle forblive varetægtsfængslet indtil fuldbyrdelse af straf og iværksættelse af udvisning, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, ikke var opfyldt. Landsretten lagde vægt på T's personlige forhold, herunder at T havde boet 19 år i Sverige og havde fast bopæl på en oplyst adresse i Sverige, sammenholdt med den idømte straf.

Østre Landsret kendelse af 12. marts 2021 (U.2021.1728)

T, der var tiltalt for bl.a. voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, jf. til dels § 225, jf. § 210, stk. 1 og 3, samt § 245, stk. 1, havde de seneste 2½ år opholdt sig i Spanien "on/off" og havde i øvrigt rejst rundt i Europa. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt og lagde navnlig vægt på T's skiftende opholdssteder og den alvorlige straf, som han kunne forventes at blive idømt, hvis han blev fundet skyldig i tiltalen.

Vestre Landsrets kendelse af 23. oktober 2017 (TfK2018.65)

To tyske statsborgere, S1 og S2, blev varetægtsfængslet i byretten i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, som sigtet for tyveri, jf. straffelovens § 276. Landsretten fandt, at der ikke var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at antage, at de sigtede, der havde erkendt sig skyldige, på fri fod ville unddrage sig forfølgningen, hvorfor betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, ikke var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at de sigtede havde fast bopæl hos deres forældre i Slesvig-Holsten og var tyske statsborgere. Landsretten henviste endvidere til Højesterets afgørelser gengivet i U.2015.3263H og U.2016.3589H, hvor Højesteret foretog en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1 (nugældende hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1), for varetægtsfængsling af svenske statsborgere var opfyldt.

Østre Landsrets kendelse af 9. september 2016

(U.2017.172Ø)

T1 og T2 var sigtet for menneskesmugling, jf. straffelovens § 125 a, jf. udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1, og landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, var opfyldt. T1 var indisk statsborger og havde boet mere end 1½ år i Tyskland. T2 var født i Indien, tysk statsborger og havde boet i Tyskland i 30 år. Ved vurderingen af unddragelsesrisikoen lagde landsretten vægt på oplysningerne om de sigtedes personlige forhold, herunder statsborgerskab henholdsvis opholdstilladelse, bopæl, familie og arbejde i Tyskland og fødested i Indien sammenholdt med, at de ikke havde nogen tilknytning til Danmark. Se endvidere under pkt. 3.1 for vurderingen af kollusionsrisikoen.

Østre Landsrets kendelse af 12. november 2003

(U.2004.692Ø)

I en sag om børnebortførelse, jf. straffelovens § 215, stk. 1, jf. § 261, stk. 2, blev T, der var varetægtsfængslet, frifundet i byretten. Anklagemyndigheden ankede dommen umiddelbart efter domsafsigelsen og fremsatte samtidig begæring om varetægtsfængsling af T under anken efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1. Byretten fandt ikke, at betingelserne var opfyldt, idet T var blevet frifundet for tiltalen og skulle fortsætte afsoningen af en straf, som han forinden var blevet idømt i en anden sag. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at T efter bortførelsen af børnene til Iran tog ophold i Tyskland, hvor han indgav ansøgning om asyl, ligesom der i sagen var nedlagt påstand om udvisning.

1.2. Sigtede har tilknytning til Danmark og til andre lande

Højesteret

Højesterets kendelse af 14. marts 2024 (AM2024.03.14H / U.2024.2370)

T, der var svensk statsborger, blev fremstillet i grundlovsforhør som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 191, ved bl.a. at have været i besiddelse af en større mængde narkotika. T boede på anholdelsestidspunktet på hotel, hos venner eller hos sin kæreste i Danmark. T havde forinden haft bopæl i Danmark i to år hos sin tidligere ægtefælle. Byretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 3, ikke var opfyldt, hvorfor T blev løsladt. Landsretten omgjorde byrettens kendelse. T blev knap 7 uger efter løsladelsen anholdt på ny på sin kærestes adresse. Højesteret fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, ikke var opfyldt. Ved vurderingen af unddragelsesrisikoen lagde Højesteret vægt på, at T på tidspunktet for den seneste anholdelse havde været på fri fod i knap 7 uger, og at anholdelsen skete på kærestens adresse, som T havde oplyst om under grundlovsforhøret. Kendelsen er endvidere omtalt under pkt. 3.4 om kollusionsrisikoen.

Højesterets kendelse af 6. maj 2015 (U.2015.2843H)

De italienske myndigheder havde begæret den danske statsborger, A, der var bosat i USA, udleveret til strafforfølgning i Italien i en sag om bedrageri. Højesteret fandt, at betingelserne i udleveringslovens § 18 b, stk. 2 (nugældende § 32, stk. 2), jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt. Højesteret lagde vægt på alvoren af de anklager, der var rejst mod A, hans familiemæssige tilknytning til USA, herunder at A's hustru og børn var bosiddende i USA samt hans øvrige tilknytning til USA.

Højesterets kendelse af 15. november 2012 (AM2012.11.15H2 / U.2013.477H)

D1 og D2 blev i landsretten idømt fængsel i henholdsvis 1 år og 9 måneder og 1 år for bedrageri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 279, begået ved salg af annoncer på internettet i 2007-2008. Landsretten traf samtidig bestemmelse om varetægtsfængsling af begge, indtil dommen kunne fuldbyrdes, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1. D1 og D2 var begge danske statsborgere, men var i 2009 udrejst af landet. D1 oplyste, at han boede på Malta, mens D2 havde planer om at flytte til Danmark. Begge havde givet møde til næsten alle retsmøder i byretten og landsretten. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt og lagde vægt på, at de domfældte var udrejst til De Forenede Arabiske Emirater i 2009 og på de straffe, som de var blevet idømt. Med hensyn til Højesterets vurdering af betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, henvises til pkt. 4.3 om retshåndhævelsesarrest, hvor kendelsen tillige er omtalt.

Højesterets kendelse (U.1989.738H)

T, der var jugoslavisk statsborger, var tiltalt for at have deltaget i forsøg på indsmugling af ca. 4 kg heroin. T havde opholdt sig i Danmark i ca. 20 år, hvor hans hustru, børn og forældre boede. T's forældre havde hus i Jugoslavien, og T havde søskende der. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt.

1.3. Øvrige forhold

Højesteret

Højesterets kendelse af 11. april 2016 (AM2016.04.11H / U.2016.2461)

T, der var dansk statsborger med kendt bopæl og opholdssted i Danmark, blev idømt 1 år og 3 måneders fængsel for bl.a. indbrudstyverier, hæleri, hærværk, vold og afpresning og havde frem til dommen været varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1. T ankede dommen. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, for varetægtsfængsling frem til dom i ankesagen var opfyldt. Højesteret lagde vægt på sagens forløb. Der var rejst tiltale mod T i 2009 for det første forhold samt i 2013 og senere for de øvrige forhold, men straffesagen blev imidlertid først gennemført ved byretten efter varetægtsfængsling af T i 2015, idet alle forsøg på indkaldelse af T til hovedforhandlingen forud herfor havde været forgæves. T havde endvidere været uden fast bopæl i

adskillige år, og han undlod at rette henvendelse til politiet, selv om han vidste, at politiet gerne ville tale med ham. Det forhold, at T under varetægtsfængslingen var blevet tilmeldt en adresse og tilbudt arbejde, kunne ikke føre til en anden vurdering.

Højesterets kendelse af 9. december 1983 (U.1984.96H)

Betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, var ikke opfyldt i en ankesag om underslæb, bedrageri og skyldnersvig, jf. straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 278, stk. 1, nr. 1 og 3, § 279 og § 283, stk. 1, nr. 2, til dels § 21, hvor T i byretten var idømt 7 års fængsel. Højesteret henviste til fundet af detaljerede flugtplaner i breve, som T havde uds muglet samt til, at T var blevet dømt for berigelsesforbrydelser og forsøg herpå begået under fængslingen. Der var derfor fortsat bestemte grunde til at antage, at T, der var dansk statsborger, men ikke havde nogen fastere tilknytning til landet, ville unddrage sig forfølgningen og fuldbyrdelse og på fri fod ville begå nye berigelsesforbrydelser.

Højesterets kendelse af 31. oktober 1974 (U.1974.1024H)

Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 2a (nugældende retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1) var opfyldt i en sag, hvor T var tiltalt for bl.a. tyveri. T havde afgivet en uforbeholden tilståelse og havde fast bopæl i Danmark. Der blev lagt vægt på, at T under efterforskningen havde holdt sig skjult i 4 måneder.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 18. november 2015 (U.2016.1075)

I en sag om børnebortførelse, jf. straffelovens § 215, stk. 1, og § 261, stk. 1, fandt landsretten, at betingelserne for varetægtsfængsling af moren, M, in absentia efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at M ikke ønskede at vende tilbage til Danmark.

1.4. Formålet med varetægtsfængslingen kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, jf. retsplejelovens § 765

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 14. april 2025 (U.2025.2668)

To amerikanske turister blev i byretten varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, som sigtet for vold efter straffelovens § 244, stk. 1, jf. § 247, stk. 2. Landsretten tiltrådte, at der var bestemte grunde til at antage, at de sigtede på fri fod ville unddrage sig forfølgningen i sagen. Landsretten fandt imidlertid, at varetægtsfængslingens øjemed efter sagens omstændigheder og

oplysningerne om de sigtede kunne varetages ved mindre indgribende foranstaltninger, og da de sigtede havde samtykket deri, bestemte landsretten, at de sigtede derfor skulle løslades, således at de i stedet dagligt skulle give møde hos politiet efter politiets nærmere bestemmelse, og at de sigtede skulle deponere deres pas hos politiet, jf. retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 5 og nr. 6, jf. stk. 1.

Østre Landsrets kendelse af 12. marts 2025 (U.2025.2084)

T, der var blevet udleveret fra De Forenede Arabiske Emirater til strafforfølgning i Danmark, blev i byretten idømt 12 års fængsel og udvist for omfattende bedrageri vedrørende udbytteskat, jf. straffelovens § 279, jf. § 286, stk. 2. Landsretten fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at T på fri fod ville unddrage sig forfølgningen eller fuldbyrdelsen, hvorfor betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt. Der forelå ikke sådanne omstændigheder, at der efter retsplejelovens § 765, stk. 1, var grundlag for ekstraordinært at overføre T til varetægtsfængsling i surrogat i en hotellejlighed, heller ikke ved at supplere fængslingssurrogat med yderligere tiltag, herunder deponering af pas, meldepligt og fodlænke.

Østre Landsrets kendelse af 13. december 2012 (U.2013.957/2Ø)

I en sag, hvor T var tiltalt for folkedrab, jf. dagældende § 1 a i folkedrabsloven, subsidiært manddrab efter straffelovens § 237 eller medvirken hertil, fandt landsretten, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, var opfyldt. Ved vurderingen af unddragelsesrisikoen blev der lagt vægt på, at T tidligere havde gjort brug af falsk navn og papirer. Landsretten fandt – i modsætning til byretten – ikke grundlag for, at anbringelse i fængslingssurrogat ville kunne sikre, at varetægtsfængslingens øjemed blev opnået, herunder ikke ved at supplere fængslingssurrogat med yderligere tiltag som f.eks. fodlænke. Landsretten bemærkede, at der ikke var etableret ordninger i relation til fodlænke eller lignende foranstaltninger, som effektivt ville kunne hindre en varetægtsarrestant i at unddrage sig forfølgningen eller i at påvirke andre.

2. Retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 – gentagelsesrisiko

2.1. Sigtede er tidligere straffet for ligeartet kriminalitet

Højesteret

Højesterets kendelse af 24. oktober 1996 (U.1997.184H)

T blev i byretten varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, som sigtet for overtrædelse af våbenloven, ved at have været i besiddelse af bl.a. en skarpladt pistol. T var medlem af en rockergruppering og var tidligere straffet med en betinget dom uden straffastsættelse for overtrædelse af våbenloven, ligesom han havde to verserende sigtelser for overtrædelse af bl.a. våbenloven. Byretten lagde vægt på T's tidligere kriminalitet, og at han var medlem af en rockergruppering. Landsretten løslod T under hensyn til den straf, han kunne forventes idømt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3. Højesteret henviste til byrettens begrundelse og fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, havde været til stede på tidspunktet for landsrettens kendelse, ligesom retsplejelovens § 762, stk. 3, i den konkrete situation ikke udelukkede

fængsling. Henset til det tidsrum, der var forløbet siden landsrettens løsladelse af T (ca. 2 ½ måneder), fandt Højesteret det imidlertid betænkeligt at antage, at varetægtsfængsling også nu var påkrævet. Af denne grund stadfæstede Højesteret landsrettens kendelse om løsladelse.

Højesterets kendelse af 2. december 1981 (U.1982.79H)

T var tiltalt for medvirken til, at en anden person unddrog sin 10-årige søn fra morens forældremyndighed, jf. straffelovens § 215, jf. § 261, stk. 2, jf. stk. 1. T var et år forinden idømt 10 måneders fængsel for to lignende forhold, bl.a. vedrørende sit eget barn. Højesterets flertal fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var opfyldt. Højesteret lagde vægt på T's tidligere domme.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 10. januar 2022 (U.2022.920)

I en sag, hvor T var tiltalt for bl.a. tyveri efter straffelovens § 276 og indbrudstyveri efter straffelovens § 276 a, fandt landsretten, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at T adskillige gange tidligere var dømt for berigelseskriminalitet, og at han var blevet løsladt fra afsoning af en fængselsstraf for bl.a. tyveri ca. 4,5 måneder før den seneste anholdelse.

Østre Landsrets kendelse af 3. august 2018 (TfK2018.1155)

T, der tidligere var dømt for flere overtrædelser af straffelovens § 121 og for narkotikakriminalitet ved at have deltaget i den organiserede hashhandel på Christiania, var tiltalt for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 (verbale trusler) og § 134 a. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var opfyldt, idet der var bestemte grunde til at frygte, at T på fri fod ville begå ny ligeartet kriminalitet. Landsretten lagde vægt på, at T boede på Christiania, at T flere gange tidligere var dømt for overtrædelse af straffelovens § 121 over for politiet på Christiania, og at T var dømt for at have taget del i den organiserede hashhandel på Christiania.

Vestre Landsrets kendelse af 5. april 2017 (TfK2017.653)

S havde ved tre lejligheder over en periode på 6 måneder været i besiddelse af knive i biler anbragt på en måde, hvorved S havde let adgang til at bruge dem i tilfælde, hvor der var nærliggende risiko for, at der kunne opstå tilspidsede situationer af potentielt voldelig karakter, jf. bl.a. knivlovens § 7, stk. 1, jf. stk. 2, jf. § 1. S var tidligere dømt for vold efter straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 2, og for trusler efter straffelovens § 266. Efter det oplyste om S' forstraffe og personlige forhold, fandt landsretten, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var opfyldt.

Vestre Landsrets kendelse af 27. september 2007 (U.2008.29V)

S, der tidligere adskillige gange var dømt spirituskørsel og kørsel i frakendelsestiden, var nu sigtet for fire tilfælde af spirituskørsel begået over en periode på ca. to måneder, jf. færdselslovens § 53. Landsretten fandt, at forløbet tegnede et aktuelt mønster med så hyppige kørsler, at der var betydelig og nærliggende risiko for, at S på fri fod på ny ville gøre sig skyldig i spirituskørsel i frakendelsestiden. Dette var bestyrket af S' forklaring om hans spiritusmisbrug, og at han efter hver af de aktuelle fire kørsler, hvor politiet hver gang havde beslaglagt hans biler, havde været i stand til at anskaffe sig en ny bil. På den anførte baggrund hørte spirituskørslerne til de allergroveste tilfælde af helt vanemæssige spirituskørsler i frakendelsestiden, som bemærkningerne til færdselslovens § 117, stk. 2, i lov nr. 363 af 24. maj 2005 tog sigte på. Betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var herefter opfyldt.

2.2. Sigtede er ikke tidligere straffet for ligeartet kriminalitet

Højesteret

Højesterets kendelse af 13. juni 2007 (U.2007.2350H)

I en sag om uroligheder på Nørrebro i forbindelse med udsættelsen af Ungdomshuset, udtalte Højesteret bl.a., at retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, efter sin ordlyd, formål og forarbejder må forstås således, at varetægtsfængsling ikke er udelukket, selv om den sigtede ikke tidligere er straffet. Er der begrundet mistanke om overtrædelse af straffelovens § 134 a, (eller straffeloven i øvrigt, jf. bl.a. U.2007.2827H) ved deltagelse i uroligheder og optøjer, som udspringer af, at en gruppe af personer har et fælles aktionsmål, som de er villige til at fremme gennem ulovlige midler, kan der ske varetægtsfængsling af personer, som er en del af gruppen eller som ved deres deltagelse i ulovlighederne må anses for at have solidariseret sig med gruppen, hvis urolighederne ikke kan anses for ophørt, og den sigtedes forhold gør det nærliggende at antage, at den pågældende fortsat vil deltage i urolighederne. I den konkrete sag fandt Højesteret, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var opfyldt for tre ud af seks sigtede.

Højesterets kendelse af 23. august 2007 (U.2007.2827H)

S blev anholdt i en lejlighed sammen med et større antal personer, der havde deltaget i en ikke anmeldt demonstration, der udgik fra Ungdomshuset, og som kort forinden var blevet opløst af politiet. S blev løsladt dagen efter. Efterfølgende blev der i nærheden af lejligheden fundet en rygsæk med malingsbomber, kramper, citronsaft og et brev stilet til S. S blev ca. to måneder senere anholdt på ny for de samme forhold som ved den tidligere anholdelse og sigtet for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 119, stk. 1, § 134 a og § 245 samt varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, ikke var opfyldt. Højesteret lagde vægt på, at der ikke var oplysninger om, at der i perioden op til den seneste anholdelse af S havde været tilsvarende uroligheder.

Højesterets kendelse af 29. november 2004 (U.2005.710H)

T, der var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 191, ved at have deltaget i den organiserede hashhandel på Christiania, blev varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3. T var ikke tidligere straffet. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3,

var opfyldt. Ved vurderingen af gentagelsesrisikoen lagde Højesteret vægt på T's beskæftigelsesmæssige forhold og på, at en person, der var involveret i den professionelt tilrettelagte og omfattende hashhandel på Christiania i kraft heraf måtte antages at have erfaret de antageligt gode muligheder for hurtig indtjening ved deltagelse i det kriminelle netværk og have mulighed for at benytte dette netværk til fortsat kriminalitet af tilsvarende art. Se nærmere under pkt. 3.1 for vurderingen af kollusionsrisikoen.

Landsretterne

Vestre Landsrets kendelse af 28. januar 2021 (TfK2021.451)

S var sigtet for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og for overtrædelse af knivloven, ved at have slået en tankekspedient og derefter at have stjålet to flasker spiritus. Det var oplyst, at T som regel drak to flasker spiritus om dagen, at han havde abstinenser, og at han ikke havde penge til at købe spiritus. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2, ikke var opfyldt og lagde ved vurderingen af gentagelsesrisikoen vægt på, at S ikke tidligere var straffet for berigelseskriminalitet, at hans økonomiske situation ikke var nærmere belyst, og at han efter det oplyste havde begået røveriet efter en pludselig indskydelse. Se nærmere under pkt. 5.3 for vurderingen af retshåndhævelsesarrest.

2.3. Flere forhold af ligeartet karakter, kriminalitet begået over en længere periode mv.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 11. december 2023 (AM2023.12.11Ø)

T, var sigtet for bl.a. stalking, jf. straffelovens § 242 og overtrædelse af tilhold, jf. lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning § 21, stk. 1, begået mod sin tidligere ægtefælle over en periode på to måneder. T var tidligere straffet for bl.a. forsøg på manddrab og grov vold. Der var i sagen tale om ikke under 233 henvendelser. Landsretten fandt – i modsætning til byretten – at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på sigtedes forhold og intensiteten og karakteren af henvendelserne.

Østre Landsrets kendelse af 11. februar 2023 (TfK2023.149)

S, der ikke tidligere var straffet, var sigtet for voldtægt, psykisk vold, vold, legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter og trusler efter straffelovens § 216, stk. 1, § 243, § 244, § 245 og § 266, mod sin daværende hustru, H, som S nu var separeret fra. Samtlige forhold blev begået under samlivet mellem S og H på deres fælles bopæl. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3, ikke var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at S ikke havde kontaktet eller forsøgt at

kontakte H efter det tidspunkt, hvor S blev bekendt med H's anmeldelse til politiet, og indtil S blev anholdt. Der var endvidere ikke oplysninger om, at S skulle have kontaktet eller forsøgt at kontakte andre vidner om sagen, mens han var på fri fod. Der var endvidere ikke oplysninger om, at S i den periode skulle have begået nye strafbare forhold.

Østre Landsrets kendelse af 20. september 2022 **(U.2022.4862)**

S, der ikke tidligere var straffet, blev anholdt og fremstillet i grundlovsforhør for tre tilfælde af overtrædelse af lov om euforiserende stoffer begået som led i den organiserede hashhandel på Christiania i løbet af lidt under et år. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at sigtelserne omhandlede tre forhold vedrørende salg af hash på Christiania, hvor S også var blevet anholdt i forbindelse med de to tidligere forhold, og at S havde levet af offentlige ydelser i 17 år.

Østre Landsrets kendelse af 16. september 2022 **(U.2022.4853)**

S, der ikke tidligere var straffet af betydning for sagen, blev i byretten varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, som sigtet for på to forskellige datoer at have overtrådt lov om euforiserende stoffer begået som led i den organiserede hashhandel på Christiania inden for to måneder. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, ikke var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at S var uddannet og arbejdede på fuld tid som kok, ligesom S havde familie, som han boede sammen med i en forstad til København.

3. Retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3 – kollusionsrisiko

3.1. Igangværende efterforskning, herunder medgerningspersoner på fri fod mv.

Højesteret

Højesterets kendelse af 26. august 2022 (AM2022.08.26H)

S var varetægtsfængslet in absentia i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 3, som sigtet for overtrædelse af ophavsretsloven under særligt skærpende omstændigheder, jf. straffelovens § 299 b. S blev internationalt efterlyst og anholdt i Marokko med henblik på udlevering til Danmark. For Højesteret angik sagen, om landsretten ved to kendelser burde have forlænget varetægtsfængslingen in absentia af S. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, var opfyldt. Ved vurderingen af kollusionsrisikoen lagde Højesteret vægt på, at dansk politi afventede de marokkanske myndigheders bistand til ransagning af S' bopæl i Marokko med henblik på beslaglæggelse af hans computer mv., ligesom der fortsat udestod afhøringer af såvel S som andre mistænkte.

Højesterets kendelse af 22. november 2018 (U.2019.784)

S var sigtet for i forening med en række personer at have begået grov skatte- og momssvig, jf. straffelovens § 289. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for fortsat varetægtsfængsling var opfyldt. Højesteret lagde vægt på, at der bl.a. udestod afhøringer af vidner og sigtede, ligesom der var mulige medgerningspersoner på fri fod.

Højesterets kendelse af 23. august 2007 (U.2007.2830H)

Betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af bl.a. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, var opfyldt i en sag, hvor S1-S6 blev varetægtsfængslet som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, jf. § 245, jf. til dels § 21. Sagen angik organiseret, alvorlig voldskriminalitet i forbindelse med politiets rydning af Ungdomshuset og omfattende et betydeligt antal personer. I sagen pågik fortsat efterforskning med henblik på at få fastlagt de sigtedes tilknytning til Ungdomshuset, rollefordelingen og deres relation til de fundne våben. Uanset at efterforskningen omfattede bl.a. indhentning og bearbejdning af bank- og kontooplysninger, teleoplysninger mv., kunne der komme nye oplysninger frem af betydning for sagen, som politiet kunne have behov for at afhøre de sigtede og andre om, uden at de sigtede havde mulighed for at påvirke efterforskningen gennem samstemning af forklaringer, bortskaffelse af effekter mv. Under de omstændigheder, og under hensyn til at de sigtede, bortset fra en enkelt, ikke havde udtalt sig under sagen, fandt Højesteret, at der var tilstrækkeligt grundlag for at antage, at de sigtede på fri fod ville *bestræbe sig på og have mulighed for* at vanskeliggøre efterforskningen i videre omfang end under fortsat varetægtsfængsling. Dette gjaldt uanset de muligheder, de sigtede under de hidtidige anbringelsesforhold havde haft for i et vist omfang at afstemme forklaringer, jf. modsætningsvist bl.a. U.1990.253H.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 9. september 2016 (U.2017.172Ø)

Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, var opfyldt i en sag, hvor T1 og T2 var sigtet for menneskesmugling, jf. straffelovens § 125 a, jf. udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1. Ved vurderingen af kollusionsrisikoen blev der navnlig lagt vægt på, at der var mulige medgerningspersoner, der skulle afhøres til sagen. Der var således bestemte grunde til at antage, at de sigtede på fri fod ville vanskeliggøre forfølgningen i sagen. Se nærmere under pkt. 1.1 for vurderingen af unddragelsesrisikoen.

3.2. Efterforskningen er afsluttet

Højesteret

Højesterets kendelse af 25. juli 2025 (AM2025.07.25H / U.2025.4121)

T1-T4 blev, som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, ved bl.a. i en foodtrailer at have besiddet, opbevaret og videresolgt ikke under 466.000 Tramadol-piller, varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. T2 og T3 blev efter tilståelse dømt. Varetægtsfængslingen af T1 og T4 blev løbende forlænget. For Højesteret angik sagen, om betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, var opfyldt vedrørende T1 ved landsrettens seneste kendelse om forlængelse af fængslingen. Højesteret udtalte med henvisning til U.2025.809H, omtalt under pkt. 3.3, at der ved varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, må foretages en konkret vurdering af, om der er bestemte grunde til at antage, at den sigtede på fri fod *vil* og *kan* vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved påvirkning af medsigtede eller andre. T4 havde i sin forsvarers påhør erkendt, at han var bekendt med, at han hentede Tramadol-piller på vegne af T2, og han havde ikke anfægtet mængderne. Sagen var i det væsentlige færdigefterforsket, og politiet havde sikret et omfattende bevismateriale mod de sigtede, herunder bl.a. videomateriale af T1 og T4 i traileren, DNA-spor som med højest mulig sandsynlighed stammede fra T1 samt omfattende korrespondance om salg af Tramadol-piller på T1's telefon. T1 havde herudover ikke gjort konkrete forsøg på at vanskeliggøre forfølgningen. Efter en samlet vurdering af disse omstændigheder fandt Højesteret, at der ikke var bestemte grunde til at antage, at T1 ved løsladelse ville kunne vanskeliggøre forfølgningen i sagen ved at samstemme sin forklaring med T4, som på daværende tidspunkt var varetægtsfængslet. Det kunne ikke heroverfor tillægges betydning, at politiet ved afhøringen af T4 ikke havde spurgt ind til forhold om T1.

Højesterets kendelse af 18. juni 2024 (AM2024.06.18H / U.2025.426)

Betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, frem til dom var opfyldt i en sag, hvor T1 med T2 og T3 var tiltalt for bl.a. manddrab og forsøg på manddrab begået med skydevåben, jf. straffelovens § 237, jf. til dels § 21, jf. § 81 b. For Højesteret angik sagen navnlig, om betingelserne for varetægtsfængsling af T1 frem til byrettens dom i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, jf. § 767, stk. 2, var opfyldt, herunder om der forelå særlige omstændigheder som anført i retsplejelovens § 768 a, stk. 1, nr. 2. Med hensyn til risikoen for kollusion bemærkede Højesteret, at alle tiltalte var medlemmer af eller tilknyttet en bande-gruppering, og at der ved organiseret kriminalitet normalt er en betydelig risiko for vanskeliggørelse af forfølgningen, f.eks. ved afstemning af forklaringer og påvirkning af vidner. Der var betydelig risiko for, at T på fri fod *ville have såvel lejlighed som anledning til* på afgørende vis at vanskeliggøre forfølgningen i sagen. Højesteret lagde herved navnlig vægt på risikoen for, at T og en medtiltalt ville afstemme forklaringer om bl.a. deres færden på gerningsdagene, ligesom politiet fortsat ledte efter mindst én yderligere medgerningsperson. Der var derfor også risiko for, at T ville advare eller påvirke denne uidentificerede medgerningsperson. Efter en helhedsvurdering af styrken af mistanken, kollusionsrisikoen samt karakteren og grovheden af kriminaliteten, forelå der endvidere sådanne særlige omstændigheder efter retsplejelovens § 768 a, stk. 1, at varetægtsfængslingen af T kunne overstige 1 år.

Højesterets kendelse af 28. juni 2023 (AM2023.06.28H / U.2023.4096)

T var sigtet for databedrageri, jf. straffelovens § 279 a, jf. § 286, stk. 2, ved at have misbrugt en række betalingskort i forening med ukendte medgerningspersoner. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling af T til dom, ikke var opfyldt, idet der ikke var bestemte grunde til at antage, at T *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i sagen mod ham. Højesteret lagde vægt på, at efterforskningen i sagen var afsluttet, og at bevisførelsen ville bestå af dokumentbeviser, afspilning af videoovervågning og afhøring af to forurettede. T havde ikke

personligt kendskab til de to forurettede eller til de øvrige forurettede, som ikke var indkaldt som vidner. T havde derudover delvist erkendt sig skyldig, ligesom det var ubestridt, at hævnningerne på de forurettedes betalingskort var uberettigede. Der var heller ikke bestemte grunde til at frygte, at T ville vanskeliggøre forfølgningen ved at advare medskyldige, idet T – i modsætning til sigtelserne i grundlovsforhøret – alene i ét forhold var tiltalt for at have begået kriminaliteten i forening med andre. Der forelå ikke oplysninger om efterforskning af medgerningspersonen i det ene forhold, og det var ikke anført, hvordan T på fri fod ville eller kunne påvirke en eventuel efterforskning eller forfølgning af medgerningspersonen. Højesteret fandt på den baggrund, at der ikke var bestemte grunde til at frygte, at T ville advare medgerningspersonen.

Højesterets kendelse af 16. juni 2016 (U.2016.3290H)

Den 17-årige T var sigtet for røveri begået i forening med tre medgerningspersoner, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt. Højesteret lagde vægt på, at efterforskningen i sagen var afsluttet, ligesom T til politiet og i retten havde afgivet forklaring, hvor han erkendte sin egen deltagelse i røveriet. T havde endvidere forklaret om de tre medgerningspersoner til røveriet, herunder om identiteten på dem og om deres rolle. Politiet havde endvidere haft lejlighed til at efterprøve T's forklaring. Højesteret anførte som fastslået i U.2012.1088H, at der skal foretages en vurdering af, om der er bestemte grunde til at antage, at den sigtede på fri fod *vil* og *kan* vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved påvirkning af medsigtede og andre. Det forhold, at de tre medgerningspersoner nægtede sig skyldige og ikke havde ønsket at afgive forklaring til politiet eller i retten, og at vidnet, som var til stede under røveriet, og som T var kollega med på gerningstidspunkt, efter det oplyste var meget påvirket af det, hun havde været udsat for, kunne ikke føre til en anden vurdering.

Højesterets kendelse af 5. januar 2012 (U.2012.1088H)

Den 16-årige T, der indledningsvist nægtede sig skyldig, var sigtet for røveri begået i forening med to medgerningspersoner. Højesteret fandt, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt, idet der ikke var bestemte grunde til at antage, at T på fri fod *ville* og *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved påvirkning af medsigtede eller andre. Højesteret lagde vægt på, at efterforskningen mod T var afsluttet, og at T aflagde fuld tilståelse, idet han indenretligt havde vedstået en forklaring afgivet til politiet om røveriet. T's forklaring var endvidere i det væsentlige i overensstemmelse med den forklaring, som den ene medsigtede havde afgivet såvel til politiet som i retten under en tilståelsessag mod ham. Den tredje gerningsperson, der nægtede sig skyldig, var fortsat varetægtsfængslet. Højesteret fandt endvidere, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. Se nærmere om denne vurdering under pkt. 4.3.

Højesterets kendelse af 24. marts 2024 (U.2011.1758H)

T var sigtet for hæleri af særligt grov beskaffenhed efter straffelovens § 290, stk. 2. Højesteret fandt, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3 og stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt og lagde ved vurderingen af kollusionsrisikoen vægt på, at S, som T havde hælet varer fra, havde afgivet en for T belastende forklaring til henholdsvis politiet og indenretligt. Der var derfor ikke længere grund til at antage, at T på fri fod *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen ved at påvirke S. Se nærmere under pkt. 4.3 for vurderingen af retshåndhævelsesarrest.

Højesteret kendelse af 29. november 2004 (U.2005.710H)

Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3, var opfyldt i en sag om organiseret hashhandel på Christiania, jf. straffelovens § 191, hvor T var tiltalt for salg eller medvirken til salg af i alt ikke under 45 kg hash. Ved vurderingen af kollusionsrisikoen lagde Højesteret vægt på, at sagen angik organiseret kriminalitet og omfattede et stort antal personer, hvoraf flere var eftersøgte af politiet. T og de øvrige arrestanter havde ikke ønsket at udtale sig under sagen. Det måtte derfor antages, at T og de øvrige involverede i sagen på fri fod ville have *såvel lejlighed som anledning til* at vanskeliggøre forfølgningen i sagen gennem afstemning af forklaringer om bl.a. initiativ, tilstedeværelse og rollefordeling ved salget. Se nærmere under pkt. 2.2 for vurderingen af gentagelsesrisikoen.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 8. september 2025 (U.2025.4588)

T1-T5 var varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, som sigtede og siden tiltalte for organiseret narkotikakriminalitet efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1. Efterforskningen var afsluttet, og bevisførelsen ville bestå af tekniske beviser, dokumentation og eventuelle politividner. T1-T4 ville ved fængsling frem til dom have været varetægtsfængslet i over et år. Med henvisning til U.2025.426H fastslog landsretten, at der ved anvendelse af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, efter afslutningen af efterforskningen og ved varetægtsfængsling i mere end 1 år skal foreligge en betydelig og konkretiseret risiko for kollusion af afgørende betydning for forfølgningen. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt for varetægtsfængsling af T1-T5 til dom, idet anklagemyndigheden ikke konkret havde påvist, hvordan de tiltalte på fri fod kunne skade forfølgningen af sagen ud over en generel risiko for afstemning af forklaringer.

Østre Landsrets afgørelse af 26. juni 2025 (TfK2025.257)

T1 var varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, som sigtet for manddrab begået i forening med flere medgerningspersoner, jf. straffelovens § 237. Sagen var færdigefterforsket, tiltale var rejst, og sagen var berammet til hovedforhandling. Landsretten bemærkede, at T1 havde afgivet en detaljeret forklaring om sin færden den aften og nat, hvor drabet fandt sted, som ikke afveg fra, hvad der fremgik af foreliggende teleoplysninger og videoovervågning. Anklagemyndigheden havde anført bl.a., at medgerningspersonerne, T2 og T3, havde nægtet at udtale sig, og at et centralt vidne og T1's forældre og søster heller ikke havde ønsket at udtale sig. Landsretten bemærkede, at T2 og T3 var bekendt med T1's forklaring, at det omtalte vidne havde afgivet forklaring til politiet, samt at det ikke var gjort gældende, at T1's familiemedlemmer havde nærmere viden om drabet, ligesom T1 ikke havde forklaret, at de kunne give ham alibi for gerningstidspunktet. Landsretten fandt under disse omstændigheder, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt.

Østre Landsrets kendelse af 9. januar 2025 (AM2025.01.09Ø)

T var varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 4, jf. våbenloven. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling til dom i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, var opfyldt, idet der var en betydelig risiko for, at T på fri fod ville have *såvel lejlighed som anledning til* på afgørende vis at vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at påvirke medtiltalte. Landsretten lagde vægt på medtaltals forklaring om den længerevarende indbyrdes relation imellem dem op til anholdelsen, medtaltals frygt for T, og at T flere gange havde udøvet vold over for medtiltalte, ligesom T havde opsøgt medtiltalte. Under de omstændigheder og de øvrige oplysninger om det omhandlede kriminelle miljø kunne det ikke føre til en anden vurdering, at medtiltalte flere gange havde afgivet forklaring, herunder indenretligt, og at politiafhøringen af medtiltalte var fonetisk optaget. Det kunne heller ikke føre til en anden vurdering, at T havde været på fri fod i ca. 1,5 måned efter sigtelsen, og at medtiltalte havde været på fri fod den sidste måned før anholdelsen af T.

Østre Landsrets kendelse 10. oktober 2023 (U.2024.243)

T var sigtet for bl.a. pengefalsk efter straffelovens § 166 og § 167, jf. § 166. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt. Landsretten henviste til, at sagen var færdigefterforsket, og at både T og medtiltalte havde afgivet relativt detaljerede forklaringer til politiet. Det var endvidere forventet, at bevisførelsen under hovedforhandlingen i det væsentligste ville bestå af tekniske beviser samt de tiltaltes forklaringer. Landsretten fandt på den baggrund, at der ikke var bestemte grunde til at antage, at T *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i sagen mod ham. Landsretten lagde endvidere til grund, at der ikke forelå oplysninger om efterforskningen mod den eller de ukendte medgerningspersoner, der var nævnt i et af anklageskriftets forhold, eller mod to navngivne sigtede, der var på fri fod, og det var ikke anført, hvordan T på fri fod ville eller kunne påvirke en eventuel efterforskning eller forfølgning mod disse. På den baggrund fandt landsretten endvidere, at der ikke var bestemte grunde til at frygte, at T ville eller kunne vanskeliggøre forfølgningen ved at advare de pågældende, jf. U.2023.4096H.

Østre Landsrets kendelse af 11. april 2024 (U.2024.2877)

A var tiltalt for manddrab efter straffelovens § 237 og havde siden anholdelsen været varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt, idet der ikke var bestemte grunde til at antage, at A *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved at påvirke vidner. Landsretten lagde vægt på bl.a., at A havde erkendt sigtelsen for drab og afgivet forklaring om hændelsesforløbet, som var lydoptaget. Den forventede bevisførelse bestod i at føre A's mor og søster, en retsmediciner, en person fra samme misbrugsmiljø som A samt en ansat på et forsorgscenter som vidner. Nogle af personerne havde afgivet forklaringer til politiet, og nogle af disse forklaringer var lydoptaget, gennemlæst og underskrevet. De øvrige beviser bestod af tekniske, retsmedicinske og retsgenetiske undersøgelser samt fotografier og videoovervågning. Landsretten bemærkede endvidere, at der ved varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, gælder et krav om *kvalificeret kollusionsrisiko*, når fængslingen overstiger de i retsplejelovens § 768 a nævnte tidsrum, jf. U.2011.96H. A blev i stedet varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1. Se nærmere om denne vurdering under pkt. 4.2.

Østre Landsrets kendelse af 3. april 2024 (U.2024.3046)

T1 og T2, der var tiltalt for grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. til dels § 21, jf. § 81 b, havde begge været varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, og for T1's

vedkommende ligeledes efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt, idet der ikke var bestemte grunde til at antage, at T1 og T2 *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved at samstemme forklaringer eller påvirke vidner. Landsretten lagde vægt på, at sagen var færdigefterforsket og berammet til hovedforhandling, og at T1 og T2 havde afgivet detaljerede forklaringer indenretligt og til politiet. Vidnerne, der var indkaldt til at afgive forklaring under hovedforhandlingen, havde efter det oplyste ikke nogen tilknytning til T1 og T2, og de skulle ikke afgive forklaring om T1 eller T2, men hovedsageligt om den person, der angiveligt skød den forurettede. Landsretten fandt, at der imidlertid fortsat kunne ske varetægtsfængsling af T1 i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, og af T2 i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1. Se nærmere om vurderingen af retshåndhævelsesarrest under pkt. 4.2.

Østre Landsrets kendelse af 7. februar 2024 (TfK2024.13)

T var varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, som sigtet for bl.a. forsøg på voldtægt ved samleje med et barn under 15 år, jf. straffelovens § 216, stk. 2, 2. pkt. jf. § 21, og § 225, som T havde fået kontakt til på Snapchat. Der blev rejst tiltale, og hovedforhandlingen blev berammet. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt, idet der ikke længere var bestemte grunde til at antage, at T *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved at påvirke andre. Landsretten lagde bl.a. vægt på, at der var foretaget videoafhøring af to centrale vidner og lydoptagelse af en afhøring af T's ægtefælle, ligesom der var udskrifter af Snapchat-korrespondancen samt telefonudlæsninger. Oplysningen om T's angivelige kontakt til vidner var ikke nærmere præciseret og kunne derfor ikke føre til et andet resultat.

Vestre Landsrets kendelse 15. marts 2023 (TfK2023.214)

T, som var sigtet for voldtægt af F, jf. straffelovens § 216, stk. 1, var varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for at forhindre påvirkning af F og andre vidner. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at efterforskningen var afsluttet, og at der ikke forelå oplysninger om, at der forud for episoden var en relation mellem T og F.

Østre Landsrets kendelse af 4. marts 2016 (AM2016.03.04Ø)

T1 og T2, blev som sigtet for forsøg på tyveri efter straffelovens § 276, jf. § 21, varetægtsfængslet i medfør af bl.a. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. X3 blev tillige fremstillet i grundlovsforhør, hvor han, efter at have afgivet forklaring, blev løsladt. Efterforskningen var afsluttet, og der var foretaget indenretlig afhøring af to mindreårige X1 og X2. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling af T1 og T2 til dom var opfyldt. Efter forholdet mellem de fængslede og X3, X1 og X2, de fængsledes forstraffe og bandetilknytning, var der bestemte grunde til at antage, at T1 og T2 ville vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at påvirke X3, X1 og X2, uanset at X1 og X2 havde afgivet indenretlig forklaring.

3.3. Varetægtsfængsling efter afsluttet bevisførelse, under ankesag mv.

Højesteret

Højesterets kendelse af 17. december 2024 (AM2024.12.17H / U.2025.809)

T1-T3 blev dømt i byretten for narkotikakriminalitet efter straffelovens § 191. T1 erkendte sig skyldig, mens T2 og T3 nægtede sig skyldige. T2 og T3 ankede dommen. Anklagemyndigheden ankede dommen med påstand om skærpeelse for alle tiltalte, som blev fortsat varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3. Højesteret fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling af T1 i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt, idet der ikke var bestemte grunde til at antage, at T1 *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i ankesagen ved at samstemme sin forklaring med de medtiltalte T2 og T3. Højesteret lagde vægt på, at T1 havde tilstået i byretten, og at skyldsspørgsmålet for så vidt angår hans vedkommende var endeligt afgjort ved byrettens dom, således at ankesagen mod ham alene angik strafudmålingen. Der forelå endvidere indenretlige forklaringer fra alle tiltalte. De medtiltalte T2 og T3, var endvidere undergivet brev- og besøgskontrol. Højesteret fandt heller ikke, at T1 ville vanskeliggøre forfølgningen ved at advare en uidentificeret medgerningsperson. Højesteret lagde vægt på, at det ikke havde været muligt for politiet at identificere denne person, og at der ikke var en igangværende efterforskning vedrørende denne person. Det var endvidere ikke anført, hvordan T1 ville eller kunne påvirke en eventuel yderligere efterforskning eller forfølgning af den pågældende medgerningsperson. T1 burde således alene have været varetægtsfængslet under ankesagen efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, som han ikke havde protesteret imod.

Højesterets kendelse af 29. marts 2023 (U.2023.2738)

T var varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, i en sag om seksuelle overgreb mod sin adoptivdatter F, der var mentalt retarderet, jf. straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 225, jf. § 218, jf. § 216, stk. 1 og § 232. Sagen blev hovedforhandlet, hvor T og øvrige vidner afgav forklaring, og der blev afspillet videoafhøring af F. Sagen blev udsat på færdiggørelse af dokumentationen og fortsatte senere, hvor der blev afsagt skyldkendelse, men strafudmålingen blev udsat. Højesteret fandt for det første, at betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt på det tidspunkt, hvor sagen blev udsat på færdiggørelse af dokumentationen, idet der ikke var bestemte grunde til at antage, at T *ville* eller *kunne* vanskeliggøre forfølgningen i sagen ved at påvirke F eller andre. Højesteret lagde vægt på, at efterforskningen i sagen var afsluttet, og der var gennemført videoafhøring af F. Forsvareren havde anmodet om en genafhøring af F, hvilket anklagemyndigheden havde afvist, idet der var risiko for, at F ville blive påvirket af sin mor, som efter anklagemyndighedens opfattelse tog T's parti. Dette havde T ikke påklaget. T og øvrige vidner havde ligeledes afgivet indenretlig forklaring, og både anklageren og T's forsvarer havde oplyst, at forklaringerne ikke gav anledning til yderligere efterforskningsskridt eller ændringer i den planlagte bevisførelse. Højesteret fandt for det andet, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt på det tidspunkt, hvor der var afsagt skyldkendelse. Højesteret lagde vægt på, at der ikke var indtruffet omstændigheder, der gav grundlag for at ændre vurderingen af, at T burde have været løsladt, da hovedforhandlingen blev udsat første gang. Højesteret fandt derimod, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt. Se nærmere om denne vurdering under pkt. 5.1.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 21. november 2023

(U.2024.438)

T, der var tiltalt for bl.a. røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og legemsangreb af særligt rå, brutal og farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, var varetægtsfængslet til dom i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Under hovedforhandlingen blev bevisførelsen m.v. afsluttet, og sagen blev udsat med henblik på votering og domsafsigelse. Landsretten fandt, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling efter § 762, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 2, ikke var opfyldt og lagde vægt på, at sagen var optaget til dom. Landsretten udtalte vedrørende retsplejelovens § 762, stk. 2, jf. § 245, stk. 1, at fortsat fængsling ville være i strid med § 762, stk. 3. Landsretten bemærkede, at fordi anklagemyndigheden subsidiært havde begæret T fortsat varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, burde afgørelsen om eventuel ophævelse af varetægtsfængslingen være truffet af en dommer, som ikke deltog i hovedforhandlingen, jf. § 60, stk. 3.

Vestre Landsrets kendelse af 19. oktober 2022

(AM2022.10.19V)

T1, T2 og T5 blev i byretten sammen med flere andre dømt for overtrædelse af straffelovens § 289 med henvisning til overtrædelser af tobaksafgiftsloven. De tiltaltes indbyrdes roller og involvering i cigaretproduktionen måtte også under ankesagen forventes at blive et væsentligt bevistema. På denne baggrund og sammenholdt med, at sagen angik alvorlig organiseret kriminalitet, fandt landsretten, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling under ankesagen var opfyldt.

Vestre Landsrets kendelse af 15. juli 2022

(AM2022.07.15V)

I en sag om overtrædelse af straffelovens § 191, blev bl.a. T1, T2, T4, T5, T7, T8 og T10 i byretten idømt fængselsstraffe på mellem 7 og 18 års fængsel. Af de grunde, der var anført af byretten, tiltrådte landsretten, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling under anke eller indtil fuldbyrdelse, var opfyldt. Henset til sagens karakter og alvor, at ingen af de nævnte tiltalte – bortset fra T10 – havde udtalt sig under hovedforhandlingen, og at der fortsat var ukendte medgerningspersoner på fri fod, var der bestemte grunde til at antage, at de tiltalte på fri fod kunne og ville påvirke forfølgningen i sagen, herunder navnlig ved at påvirke eller tilpasse deres forklaringer indbyrdes eller ved at påvirke forklaringer fra ukendte medgerningspersoner i sagen. Det kunne ikke føre til et andet resultat, at nogle af de tiltalte i perioder havde siddet fængslet i samme arresthus. For så vidt angår T10 blev der tillige lagt vægt på, at hans forklaringer afgivet i grundlovsforhøret og under hovedforhandlingen for byretten på væsentlige punkter var blevet tilsidesat ved byretten.

Vestre Landsrets kendelse af 14. juli 2022

(AM2022.07.14V)

T blev i byretten idømt 1 års fængsel for bl.a. to tilfælde af grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1. T ankede dommen til frifindelse og blev varetægtsfængslet efter dom. Af de grunde, der var anført af byretten, fandt landsretten, at betingelserne for varetægtsfængsling, indtil der var

afsagt dom i ankesagen, var opfyldt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Der var lagt vægt på, at vidnerne og T kom fra de samme miljøer.

Vestre Landsrets kendelse af 6. april 2021

(AM2021.04.06V2)

I sagen var flere tiltalte i byretten idømt fængselsstraffe på mellem 6 år og 16 år for overtrædelse af straffelovens § 191 om narkotikakriminalitet. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling efter dom og under ankesagen var opfyldt. Der blev lagt vægt på, at de tiltalte i byretten enten ikke havde ønsket at udtale sig eller havde afgivet utroværdige forklaringer om de forhold, som de var dømt for. Der var endvidere afgivet en række vidneforklaringer i byretten, hvor vidnerne var modstræbende og stærkt påvirket af situationen under afgivelse af forklaringerne. Flere af vidnerne havde eller havde haft en tæt relation til en eller flere af de tiltalte. Efter sagens karakter og alvor og henset til karakteren af de beviser, som retten lagde vægt på i dommen, var der bestemte grunde til at antage, at de tiltalte på fri fod ville påvirke forfølgningen i sagen, herunder ved at påvirke eller tilpasse deres forklaringer indbyrdes eller ved at påvirke vidner i sagen.

Vestre Landsrets kendelse af 30. januar 2021

(AM2021.01.30V)

I en sag om bl.a. organiseret narkotikakriminalitet, jf. straffelovens § 191, blev T1-T4 i byretten idømt fængselsstraffe på mellem 7 år og 2 måneder og 9 års fængsel. Af de grunde, der var anført af byretten, tiltrådte landsretten, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling under anke eller indtil fuldbyrdelse, var opfyldt, ligesom der ikke var grundlag for at ophæve besøgskontrollen helt eller delvist for nogen af de tiltalte. Der blev lagt vægt på sagens omstændigheder og karakteren og indholdet af de forklaringer, der var afgivet af de tiltalte og vidnerne. Den omstændighed, at de tiltalte og vidnerne havde afgivet forklaring under hovedforhandlingen, kunne ikke føre til et andet resultat.

Vestre Landsrets kendelse af 8. februar 2019

(AM2019.02.08V)

I sagen var flere tiltalte i byretten idømt langvarige fængselsstraffe for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 191 om narkotikakriminalitet, og flere af de tiltalte havde ikke afgivet forklaring om disse forhold i byretten. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling efter byrettens dom og under anke var opfyldt. Der blev lagt vægt på, at der blandt de tiltalte var to brødrepar. Landsretten udtalte endvidere, at der var bestemte grunde til at frygte, at de tiltalte ville modvirke sagens forfølgning ved at samstemme deres forklaring, hvis de ikke var underlagt besøgs- og brevkontrol.

Vestre Landsrets kendelse af 8. december 2018

(AM2018.12.08V)

T1-T3 blev i byretten bl.a. dømt for grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. til dels § 246 og § 244. De tiltalte afgav korte forklaringer om deres egne roller i sagen. To af de tiltalte ankede dommen til frifindelse. Af de grunde, der var anført af byretten, tiltrådte landsretten, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling under anke eller indtil fuldbyrdelse, var opfyldt. Under hensyn til sagens karakter og udfald, de tiltaltes stillingtagen og den omstændighed, at to af de tiltalte havde anket dommen med påstand om frifindelse, og at en tiltalt havde udbedt sig betænkningstid, var der bestemte grunde til at frygte, at de tiltalte på fri fod ville afstemme forklaringer og forsøge at påvirke vidner.

Østre Landsrets kendelse af 20. november 2014 **(AM2014.11.20Ø2)**

T blev varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, som sigtet og senere tiltalt for seksualforbrydelser begået mod sin mindreårige steddatter F, jf. bl.a. straffelovens § 216, § 222, § 223 og § 225. Hovedforhandlingen blev påbegyndt, hvor T, F og en række vidner afgav forklaring. Hovedforhandlingen skulle fortsætte en anden dag, hvor T's samlever og F's mor skulle afgive forklaring. T nedlagde påstand om løsladelse, subsidiært varetægtsfæng i surrogat på en måde, der tillod T at være hos og støtte sin syge datter X3, der var indlagt på Rigshospitalet, og sin datter X2 i hjemmet. Betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for fortsat varetægtsfængsling af T var fortsat opfyldt. Der blev lagt vægt på, at forholdene måtte betegnes som særdeles alvorlige, og flere overtrædelserne var begået i familieforhold over for en mindreårig steddatter gennem en længere årrække fra 2004-2009. Der var herefter grundlag for fortsat at antage, at T på fri fod ville søge at påvirke F's mor, som T fortsat levede sammen med, forinden hun skulle afgive forklaring, hvorved sagens forfølgning kunne vanskeliggøres. Selvom T's datter, X3, var alvorligt syg og indlagt på Rigshospitalet, var der efter en samlet vurdering af sagen og den formodede retsfølge, såfremt T måtte blive fundet skyldig, ikke grundlag for løsladelse. Der var heller ikke grundlag for fortsat varetægtsfængsling i surrogat.

Vestre Landsrets kendelse af 17. oktober 2013 **(AM2013.10.17V)**

KÆ1 og KÆ2 blev i byretten for bl.a. grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, begået inden for bandemiljøet af flere i forening, idømt længere straffe. De tiltalte ønskede ikke at udtale sig under hovedforhandlingen. KÆ1 og KÆ2 ankede dommen til frifindelse. Byretten bestemte, at KÆ1 og KÆ2 skulle være fortsat varetægtsfængslet i medfør af bl.a. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, idet der efter forholdets karakter var bestemte grunde til at antage, at de, hvis de blev løsladt, fortsat ville vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at samstemme forklaringer. Landsretten tiltrådte, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for varetægtsfængsling under anke eller indtil fuldbyrdelse, var opfyldt.

3.4. Sigtede har været på fri fod

Højesteret

Højesterets kendelse af 14. marts 2024 (AM2024.03.14H / U.2024.2370)

Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt i en sag om narkotikakriminalitet efter straffelovens § 191 på tidspunktet for landsrettens afgørelse om fængsling, idet T på dette tidspunkt havde været løsladt i knap 7 uger, hvorfor der ikke var bestemte grunde til at antage, at han yderligere kunne vanskeliggøre forfølgningen i sagen ved at advare eller påvirke andre eller ødelægge beviser. Se nærmere under pkt. 1.2 om unddragelsesrisikoen.

Højesterets kendelse af 19. februar 2015 **(AM2015.02.19H2 / U.2015.1794H)**

I en sag om menneskesmugling under særligt skærpende omstændigheder, jf. straffelovens § 125 a, jf. udlændingelovens § 59, stk. 7 (nu § 59, stk. 8, nr. 1), jf. § 21, fandt Højesteret, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt på tidspunktet for landsrettens afgørelse om fængsling. På dette tidspunkt var der ikke længere er bestemte grunde til at antage, at S – der efter løsladelsen i grundlovsforhøret havde været på fri fod i knap tre uger – yderligere kunne vanskeliggøre forfølgningen i sagen ved at advare eller påvirke andre. Højesteret udtalte, at betingelserne derimod havde været opfyldt på tidspunktet for byrettens afgørelse om løsladelse, idet der på det tidspunkt fortsat udestod efterforskning i form af bl.a. indhentning og bearbejdning af bankkontooplysninger og teleoplysninger, hvorved der kunne fremkomme nye oplysninger om mulige medgerningspersoner, som politiet kunne have behov for at afhøre, uden at S havde mulighed for at påvirke efterforskningen ved at samstemme forklaringer eller bortskaffe beviser. Se nærmere under pkt. 1.1 om unddragelsesrisikoen.

4. Retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1

4.1. Seksualforbrydelser

Højesteret

Højesterets kendelse af 14. juli 2025 (AM2025.07.14H / U.2025.4025)

T blev i byretten idømt 5 års fængsel for bl.a. seksuelle krænkelse eller forsøg herpå begået mod flere mindreårige piger, herunder flere voldtægtsforsøg jf. bl.a. straffelovens § 216, stk. 1, delvist, jf. stk. 2, 2. pkt., delvist jf. § 225 og § 21, og § 216, stk. 2, 2. pkt., jf. § 225, § 222, stk. 1, § 224, stk. 2, delvist § 225 og § 21. Dommen blev herefter anket. Landsretten løslod T og bestemte, at T – indtil dom i ankesagen – skulle undlade gennem internettet at kontakte børn under 19 år, der ikke kender ham, og undlade erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktivitet at beskæftige sig med børn og unge under 18 år. Spørgsmålet for Højesteret var, om T skulle være varetægtsfængslet frem til landsrettens dom, og om varetægtsfængslingens øjemed kunne opnås ved mindre indgribende foranstaltninger. Højesteret udtalte, at der efter domfældelse i byretten foreligger et stærkere grundlag for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen, jf. U.2025.955H. Dette hensyn krævede i lyset af oplysningerne om de strafbare forholds grovhed, herunder kriminalitetens art, at T ikke var på fri fod. Højesteret fandt herefter, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt, og at varetægtsfængsling indtil dom ikke var i strid med proportionalitetshensyn, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3. Det forhold, at T havde været på fri fod siden landsrettens kendelse, kunne ikke føre til et andet resultat. Højesteret fandt endvidere, at varetægtsfængslingens øjemed efter oplysningerne om

kriminalitetens art ikke kunne opnås ved de mindre indgribende foranstaltninger, som landsretten havde fastsat – heller ikke selv om det efter retsplejelovens § 765, stk. 3, blev bestemt, at T ikke må opholde sig i eget hjem. Højesteret fandt ikke grundlag for at træffe bestemmelse om andre foranstaltninger i medfør af retsplejelovens § 765.

Højesterets kendelse af 19. december 2024

(AM2024.12.19H / U.2025.955)

T blev i byretten idømt 2 års fængsel og udvist for voldtægt efter straffelovens § 216, jf. til dels § 225. T havde været på fri fod, men byretten bestemte, at T skulle varetægtsfængsles under ankesagen i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Højesterets flertal bemærkede, at der efter en fældende dom i byretten er et stærkere grundlag for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen indtil dom i ankesagen - dog fortsat efter en konkret vurdering, herunder af proportionaliteten, hvorefter bl.a. den forventede retsfølge må vurderes også under hensyntagen til muligheden for at opnå prøveløsladelse til normal tid. Højesterets flertal bemærkede endvidere, at det påhviler retten at fremme enhver sag med den fornødne hurtighed, således at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid, og at landsretten i den konkrete sag derfor burde vurdere alle muligheder for at fremrykke den berammede hovedforhandling i ankesagen. Højesterets flertal fandt endvidere, at det ikke var i strid med § 762, stk. 3, at forlænge fængslingen indtil dom i ankesagen.

Højesterets kendelse af 24. juni 2020 (U.2020.2963)

Den 16-årige T blev i byretten idømt 1 år og 6 måneders fængsel samt udvist for forsøg på voldtægt af en 14-årig pige, jf. straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. Henset hertil fandt Højesteret, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at han ikke var på fri fod. Højesteret fandt herefter, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Det kunne ikke føre til en anden vurdering, at T selv var mindreårig på gerningstidspunktet, og at han ikke havde været varetægtsfængslet forud for byrettens dom.

4.2. Forbrydelser mod liv og legeme

Højesteret

Højesterets kendelse af 30. juni 2025 (AM2025.06.30H / U.2025.3746)

Betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var ikke opfyldt i en sag, hvor S blev fremstillet i grundlovsforhør som sigtet for drab efter straffelovens § 237, subsidiært § 238, stk. 1, ved at have dræbt sit nyfødte barn. Højesteret udtalte, at der alene var en særlig bestyrket mistanke om, at S havde overtrådt straffelovens § 238, stk. 1. Højesteret bemærkede, at straffelovens § 238, stk. 1, har en strafferamme på 4 års fængsel, og at retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, indeholder et krav om, at lovovertrædelsen skal kunne straffes med fængsel i 6 år eller derover.

Højesterets kendelse af 27. marts 2014 (U.2014.1815H)

T var i byretten idømt 3 år og 6 måneders fængsel for bl.a. grov vold i gentagelsestilfælde begået i bandemiljøet. Den fastsatte straf omfattede en reststraf på 1.004 dage efter T's prøveløsladelse fra afsoning af straf for lignende kriminalitet. Højesteret fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling efter byrettens dom i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Højesteret udtalte, at det ved varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen er det eller de strafbare forhold, som den aktuelle sag angår, der skal indgå i vurderingen af, om forholdets grovhed indebærer, at der må forventes en straf på mindst 1 års ubetinget fængsel. I den forbindelse kan det indgå, om sigtede tidligere er dømt for tilsvarende kriminalitet, og om der foreligger hurtigt tilbagefald til ny kriminalitet. Det kan derimod ikke indgå i vurderingen, hvad den samlede straf vil blive udmålt til, som følge af at en reststraf udløses. Højesteret vurderede, at det konkrete forhold, som T var dømt for, efter de foreliggende oplysninger ville udløse en straf på mindst 1 års ubetinget fængsel, hvis der sås bort fra reststraffen, og at forholdet var af en sådan grovhed, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at T fortsat skulle være varetægtsfængslet efter byrettens dom.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 11. april 2024 (U.2024.2877)

A var tiltalt for manddrab efter straffelovens § 237 og havde siden anholdelsen været varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. A havde erkendt sigtelsen for drab og afgivet forklaring om hændelsesforløbet, hvorfor landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt. Landsretten fandt imidlertid, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Der var en særlig bestyrket mistanke om, at A havde gjort sig skyldig i drab. Landsretten lagde vægt på A's, A's mors og A's søsters forklaring til politiet, de genetiske undersøgelser af DNA-fundene på det formodede gerningsvåben, billeder af det formodede gerningsvåben og oplysningerne i obduktionsrapporten. Landsretten bemærkede, at den endelige bevisvurdering, herunder spørgsmålet om, hvorvidt der er ført et til domfældelse påkrævet fuldt bevis for drabsforsæt, skulle afgøres efter den samlede bevisførelse under hovedforhandlingen i byretten. Landsretten fandt endvidere, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at A ikke var på fri fod og henviste til oplysningerne om forholdets grovhed. Se nærmere under pkt. 3.2 for vurderingen af kollusionsrisikoen.

Østre Landsrets kendelse af 3. april 2024 (U.2024.3046)

T2 var tiltalt for grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. til dels § 21, jf. § 81 b. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var opfyldt. Betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var derimod opfyldt, idet hensynet til retshåndhævelsen – henset til forholdets grovhed – skønnedes at kræve, at T2 ikke var på fri fod. Se nærmere om vurderingen af kollusionsrisikoen under pkt. 3.2.

4.3. Formueforbrydelser

Højesteret

Højesterets kendelse af 7. oktober 2016 (AM2016.10.07H /U.2017.273H)

T blev i byretten idømt 6 års fængsel for bl.a. hæleri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 290, stk. 2, jf. stk. 1, jf. til dels § 21. Højesteret udtalte, at varetægtsfængsling efter den nævnte bestemmelse ikke er begrænset til bestemte kriminalitetsformer, men forudsætter, at der foreligger forhold, som ved endelig dom må forventes at udløse en straf på mindst 1 års ubetinget fængsel eller en anden strafferetlig foranstaltning af tilsvarende indgribende betydning. Der må endvidere foretages en konkret vurdering af, om hensynet til retshåndhævelsen efter forholdets grovhed skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. Ved denne konkrete vurdering kan kriminalitetens art spille en rolle, og der må i almindelighed kræves mere til at begrunde fængsling i sager om økonomisk kriminalitet end i sager om personfarlig kriminalitet. Højesteret fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling under ankesagen efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Højesteret lagde vægt på, at T var idømt den højst mulige sanktion inden for strafferammen, og at forholdene var begået af flere i forening over flere år op til anholdelsen og angik et beløb på ca. 184 mio. kr. i forbindelse med T's udøvelse af erhvervsvirksomhed.

Højesterets kendelse af 15. november 2012 **(AM2012.11.15H2 / U.2013.477H)**

D1 og D2 blev i landsretten idømt henholdsvis 1 år og 9 måneder og 1 år for bedrageri af særlig grov beskaffenhed efter straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 279, jf. til dels § 21, begået ved salg af annoncer på internettet i 2007-2008. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt, idet hensynet til retshåndhævelsen ikke krævede, at D1 og D2 var varetægtsfængslet. Højesteret lagde vægt på karakteren af kriminaliteten, og at der på tidspunktet for varetægtsfængslingen var forløbet omkring 4 år, fra lovovertrædelserne blev begået. Højesteret fandt derimod, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, var opfyldt. Se nærmere om denne vurdering under pkt. 1.2.

Højesterets kendelse af 5. januar 2012 (U.2012.1088H)

Den 16-årige T blev varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3 og senere efter stk. 2, nr. 1, som sigtet for røveri mod en guldsmedeforretning begået med to medgerningspersoner, T2 og T3, under anvendelse af en attrappistol og med et udbytte på ca. 1,8 mio. kr. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. Højesteret udtalte, at varetægtsfængsling efter bestemmelsen forudsætter, at der konkret foreligger et forhold, som ved endelig dom må forventes at føre til en straf på mindst 1 års ubetinget fængsel (eller anden strafferetlig foranstaltning af tilsvarende indgribende betydning). Højesteret vurderede, at T måtte forventes idømt en delvis betinget dom, jf. straffelovens § 58. Se nærmere om vurderingen af kollusionsrisikoen under pkt. 3.2.

Højesterets kendelse af 24. marts 2011 (U.2011.1758H)

T var sigtet for hæleri af særligt grov beskaffenhed efter straffelovens § 290, stk. 2. Højesteret fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt, idet T måtte forventes idømt en straf udmålt i måneder, ligesom det henset til T's gode personlige forhold ikke kunne udelukkes, at straffen ville blive gjort delvist betinget. Højesteret fandt endvidere, at der ikke kunne ske varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Se nærmere om vurderingen af kollusionsrisikoen under pkt. 3.2

Landsretterne

Vestre Landsrets kendelse af 25. oktober 2023 (TfK2023.519)

T blev i byretten idømt 4 års ubetinget fængsel for bedrageri af særlig grov beskaffenhed, dokumentfalsk af særlig grov beskaffenhed og mandatsvig af særlig grov beskaffenhed. T havde været frihedsberøvet i mere end 6 måneder. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på forholdenes grovhed, herunder gerningsperiodernes længde, de omhandlede værdier og antallet af berørte personer.

4.4. Andre forbrydelser

Højesteret

Højesterets kendelse af 29. september 2025 (AM2025.09.29H / U.2025.4892)

T, der havde været varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, blev i en tilståelsessag om grov narkotikakriminalitet efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. til dels § 21, ved bl.a. at have besiddet og forsøgt at indsmugle store mængder hash (i alt 630 kg hash), idømt 3 års fængsel. Det blev bestemt, at T skulle forblive varetægtsfængslet efter dom efter retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. 762, stk. 1, nr. 2. For Højesteret angik sagen, om det var med rette, at T blev varetægtsfængslet efter byrettens dom. Højesteret fandt, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Højesteret fremhævede, at T var fundet skyldig i alvorlig narkotikakriminalitet vedrørende 630 kg hash, at forholdene var begået i forening med en eller flere personer over en længere periode med henblik på videreoverdragelse til et større antal personer, at T havde haft en relativ central rolle som mellemmand, at T var straffet med 3 års fængsel, og at T havde modtaget dommen. Henset til forholdenes grovhed fandt Højesteret, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at T ikke var på fri fod efter domsafsigelsen, og indtil straffuldbyrdelse kunne ske. At der var tale om forhold, som var begået i 2020, at han havde erkendt sig skyldig, og at han havde været varetægtsfængslet i en periode på 2 ½ måned forud for dommen kunne ikke føre til en anden vurdering, ligesom der ikke forelå personlige forhold, som kunne begrunde løsladelse.

Højesterets kendelse af 12. februar 2014 (AM2014.02.12H / U.2014.1471H)

S, der havde været hjemmeværnsmand, besad på sin ejendom ca. 103 kg sprængstof, 160 detonatorer samt sprængstof hertil og blev sigtet for overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1. Højesteret udtalte, at overtrædelse af lovgivningen om våben og eksplosivstoffer ved under særligt skærpende omstændigheder at besidde eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, jf. straffelovens § 192 a, stk. 1, er en kriminalitet af en sådan art, at en straf i form af minimumsstraffen på 1 års fængsel (senere forhøjet til 2 år) som udgangspunkt vil være tilstrækkelig til at kunne danne grundlag for varetægtsfængsling ud fra hensynet til retshåndhævelsen

efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, jf. U.2011.3380H. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Højesteret lagde vægt på det oplyste om mængden og arten af de eksplosivstoffer, som sigtede efter sin forklaring som hjemmeværnsmand havde taget med hjem og opbevaret på sin bopæl over længere tid i stedet for at aflevere dem på hjemmeværnets depoter.

Højesterets kendelse af 8. september 2011 **(AM2011.09.08H / U.2011.3380H)**

T blev varetægtsfængslet i grundlovsforhøret som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, ved i sin lejlighed at have besiddet en pistol isat magasin og ammunition. Under den efterfølgende sag blev han i byretten straffet med en ubetinget fængselsstraf på 1 år. Ved domsafsigelsen ankede T dommen, og han blev varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1. Højesteret udtalte, at varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, forudsætter, at der konkret foreligger et forhold, som ved endelig dom må forventes at udløse en straf på mindst 1 års fængsel. Ulovlig besiddelse af skydevåben under særligt skærpende omstændigheder, jf. straffelovens § 192 a, er en kriminalitet af en sådan art, at en straf i form af minimumsstraf på 1 års fængsel (senere forhøjet til 2 års fængsel) som udgangspunkt vil være tilstrækkelig til at kunne danne grundlag for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1. Højesteret tiltrådte, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt.

Højesterets kendelse af 4. december 2003 (U.2004.740H)

T havde overladt sin søn til nogle familiemedlemmer i Makedonien, hvorefter T var rejst alene tilbage til Danmark. Under en efterfølgende skilsmisssag i Danmark fik moren, M, forældremyndigheden. T blev straffet for at have unddraget sønnen fra M's forældremyndighed. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt, idet der forelå særligt bestyrket mistanke om, at T havde overtrådt straffelovens § 215, stk. 1, om unddragelse af forældremyndighed, jf. § 261, stk. 2, om frihedsberøvelse. Højesteret lagde vægt på, at T på andet år efter straffedommen havde undladt at gøre noget for at få S til Danmark og i den forbindelse havde holdt sig skjult i næsten et år. Det forhold, at T efter det oplyste skulle have fået forældremyndigheden over sønnen ved en afgørelse truffet i Makedonien, kunne ikke føre til en anden vurdering.

Landsretterne

Vestre Landsrets kendelse af 20. oktober 2022 **(U.2023.430)**

S var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 114 e og 114 j, stk. 1, ved at have tilsluttet sig en terrororganisation, der begik eller havde til hensigt at begå terrorhandlinger samt som dansk statsborger uden tilladelse at være indrejst i og opholdt sig i konfliktområder kontrolleret af terrororganisationen. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Landsretten udtalte, at der – under henvisning til S' forklaringer og sagens øvrige oplysninger – var en særlig bestyrket mistanke om, at S havde gjort sig skyldig i de rejste sigtelser. Landsretten fandt endvidere, at hensynet til retshåndhævelsen efter oplysninger om forholdets grovhed skønnedes at kræve, at S ikke var på fri fod og henviste til, at sigtelserne angik særdeles alvorlig kriminalitet, og at S kunne forvente at blive idømt en straf på flere års fængsel.

Vestre Landsrets kendelse af 19. marts 2008 (U.2008.1544V)

I en sag om narkotikakriminalitet, herunder salg af et ikke ubetydeligt kvantum heroin over en længere periode til et større antal personer, blev T2, for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., idømt 1 år og 2 måneders fængsel. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling af T2 i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var opfyldt, bl.a. under hensyn til længden af den idømte straf. T1, der blev idømt 10 måneders fængsel, blev imidlertid ikke varetægtsfængslet.

5. Retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2

5.1. Seksualforbrydelser

Højesteret

Højesterets kendelse af 29. marts 2023 (U.2023.2738)

T havde været varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, i en sag om seksuelle overgreb mod sin adoptivdatter F, der var mentalt retarderet. T var ved kendelse fundet skyldig i bl.a. overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 218, og strafudmålingen blev udsat på indhentelse af en erklæring om, hvorvidt T var egnet til en delvist betinget dom med vilkår om sexologisk behandling. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt på tidspunktet, hvor skyldsspørgsmålet var afgjort. Højesteret udtalte, at den forventede straf ville have været mindst 60 dages fængsel, idet T var fundet skyldig i gentagne seksuelle overgreb mod F begået over en periode på ca. 6 måneder og ved udnyttelse af F's mentale retardering. Se nærmere under pkt. 3.3 for vurderingen af kollusionsrisikoen.

Højesterets kendelse af 23. juli 2010 (U.2010.2713H)

T var, som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1 og 3, jf. § 224, ved at have haft anden kønslig omgang end samleje med sin kærestes 13-årige datter, varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, og senere i medfør af stk. 2, nr. 2. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt, idet hensynet til retshåndhævelsen – efter oplysningerne om forholdets karakter og grovhed – krævede, at T ikke var på fri fod.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 7. december 2013 (U.2014.1041Ø)

S var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 1, begået overfor to piger på henholdsvis 5-6 år og 8-9 år. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at S efter sin egen forklaring gentagne gange havde forgrebet

sig på de to piger, som var i hans varetægt, og at der i hvert fald for så vidt angik befølingerne af den ene var tale om krænkelse, der lå i grænseområdet mellem straffelovens § 232 og § 222, stk. 1, jf. § 225.

5.2. Forbrydelser mod liv og legeme

Højesteret

Højesterets kendelse af 30. januar 2003 (U.2003.880H)

T blev idømt 2 års fængsel for hensynsløs fareforvoldelse efter straffelovens § 252, ved at have deltaget i et skudangreb som led i bandemiljøet og efter domsafsigelsen i landsretten varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2. Højesteret fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt og udtalte, at § 762, stk. 2, nr. 2, sammenholdt med § 769, stk. 1, efter formuleringen giver mulighed for varetægtsfængsling, indtil fuldbyrdelse kan iværksættes.

Landsretterne

Østre Landsrets kendelse af 24. juli 2024 (U.2024.4906)

S, der var sigtet for bl.a. uagtsomt manddrab og hensynsløs fareforvoldelse efter straffelovens § 241, 1. pkt., jf. 2. pkt., og § 252, stk. 1, i forbindelse med kapkørsel med en anden bil, der blev ført af B, blev i grundlovsforhøret varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1 og 2. Byretten løslod senere S under henvisning til, at der ikke længere forelå en særligt bestyrket mistanke om overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1. Anklagemyndigheden kærede kendelsen og fremlagde yderligere efterforskningsmateriale for landsretten, jf. retsplejelovens § 972, jf. § 922. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt. Der var en særlig bestyrket mistanke om, at S havde overtrådt straffelovens § 252, stk. 1, ved at have deltaget i kapkørslen, der endte med, at B kolliderede med en anden bil. Som følge af kollisionen afgik tre personer ved døden. Landsretten fandt, at S, efter oplysningerne om forholdets grovhed, kunne forventes idømt ubetinget fængsel i mindst 60 dage, og at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at S ikke var på fri fod.

Østre Landsrets kendelse af 9. februar 2009 (U.2009.1357Ø)

T blev idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for bl.a. hensynsløs fareforvoldelse efter straffelovens § 252, stk. 1, og uagtsomt manddrab efter straffelovens § 241, stk. 1. T havde været varetægtsfængslet i ca. 2 ½ måned. Landsretten fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling efter dom i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1 og 2, var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at tiltalte ved sin kørsel havde tilsidesat ethvert hensyn til sine medtrafikanter og havde optrådt særdeles hensynsløst med så alvorlig personskade til følge, at en passager i en anden bil afgik ved døden.

5.3. Formueforbrydelser

Landsretterne

Vestre Landsrets kendelse af 28. januar 2021 (TfK2021.451)

S var sigtet for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og for overtrædelse af knivloven, ved at have slået en tankekspedient og derefter at have stjålet to flasker spiritus. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2, ikke var opfyldt. Landsretten udtalte vedrørende retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, at der hverken efter ordlyden af bestemmelsen og forarbejderne hertil, var grundlag for varetægtsfængsling, idet straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og knivloven ikke fremgår af bestemmelsen. Se nærmere under pkt. 2.2 for vurderingen af gentagelsesrisikoen.

5.4. Andre forbrydelser

Højesteret

Højesterets kendelse af 13. oktober 2003 (U.2004.84/2H)

T1 og T2 var varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, som sigtet for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 119, stk. 1, ved at have kastet maling på henholdsvis statsministeren og udenrigsministeren. Højesterets flertal fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, for fortsat varetægtsfængsling ikke var opfyldt, idet hensynet til retshåndhævelsen ikke krævede, at varetægtsfængslingen blev forlænget ud over 6 uger.

Landsretterne

Vestre Landsrets kendelse af 28. juli 2017 (U.2017.3270V)

S var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved at have sparket ud efter to tjenestegørende polititjenestemænd og at have bidt den ene i låret med skade til følge. Landsretten fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, ikke var opfyldt. Landsretten lagde vægt på, at sigtelsen angik en enkeltstående episode omfattet af straffelovens § 119, stk. 1.